

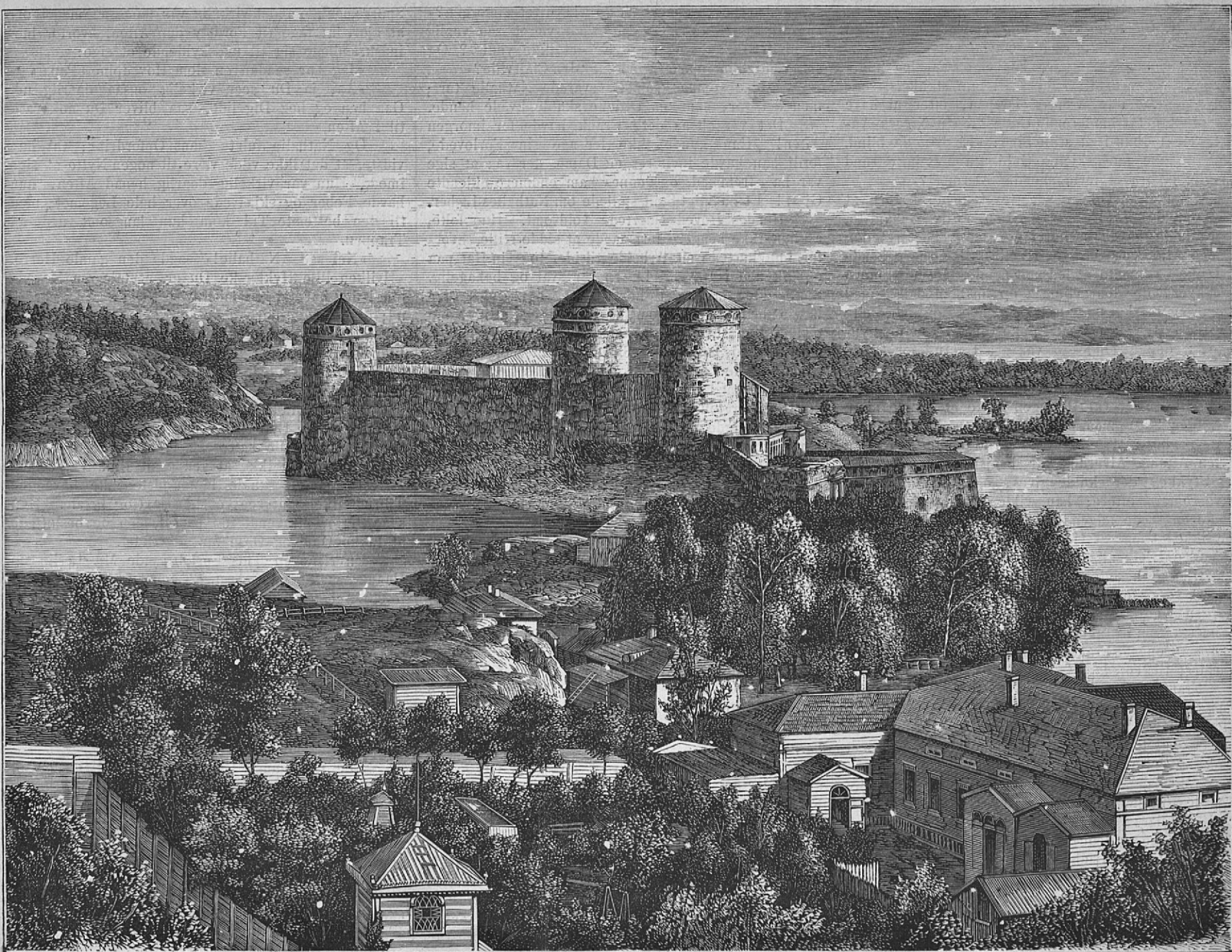
Grändsefästningen Olofsborg ved Saimen i Finland.

(5835.)

(Illustreret Tidende 1875 no 828.)

Graendsefaestningen Olofsborg.

S.l. (1875.)

Olofsborg ved Saimen i Savolaks i Finland.

Grændsefæstningen Olofsborg.

Den gamle svenske Grændsefæstning Olofsborg er anlagt 1475 af Erik Axelson Tott. Ved det attende Aarhundredes Begyndelse blev den russisk Besiddelse, efterat den flere Gange havde været Skuepladsen for heftige Kampe, skjøndt dens Beliggenhed ikke tillod den at spille nogen Rolle fra den Tid Kanoner anvendtes i Krigene. Idet den ligger paa en Ø i Sundet mellem Søerne Hauki og Pihjolavesi, beherskes Slottet fra de ligeoverfor værende høie Skrænter. Saalænge den har været i russisk Besiddelse, er den bleven anvendt til Fængsel, hvorom Runebergs Skizze »Fæstningsfangerne« minder. Til Adskillelse fra Wiborg fik den Navnet »Nyslott«, hvilket dog nu snarere bruges om Byen, som ikke kan smigre sig med at have gamle Aner, men som ved Saima Canal og den dermed følgende Dampskibsfærdsel synes at have en Fremtid for sig.

I disse Dage har den firehundredaarige gamle Fæstning henledet den almindelige Opmærksomhed paa sig, idet den i Torsdags otte Dage paa Olofsdagen den 29de Juli var Scene for storartede Festligheder. De toge deres Begyndelse Klokken sex om Morgenen med Kanonskud fra de ærværdige Slotsmure. Klokken ni var der Gudstjeneste i den lille Stad Nyslott, Klokken ti Overfart til Slottet i Baade under Kanonsalut og Udførelse af Tredivaarskrigens Marche, Klokken tre Festmiddag med Taler og Skaaler og om Aftenen Bal. Dagen forherligedes ved et Digt af Topelius og en Udsigt over Olofsborgs Historie paa Finsk af A. Aspelin. Talrige Fremmede endogsaa fra Vasa havde anmeldt deres Deltagelse, og i Dagens Anledning var der til disses Modtagelse reist en særlig Bygning, foruden at Byens »Societetshus« og det herligt liggende Gjestgiversted »Hungerborg« tilfredsstillede enhver Trang hos det indre Menneske.

»Hvorfor, hvad de ...
»Mr. Clairville har været saa venlig at invitere Tante og mig. Er det ikke yndigt?«
»Det er temligt og opmærksomt af Mr. Clairville?«

»Nej, minns!« svarede Nathalie, »det er det, som om Ordene skulde kryde hende.«

»Det var vistnok det, Frank havde for imorgen.«

»Men! Han kunde ikke ledsage sin Førelse,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

»Det var fordi han var syg,«

at gøre at tage til Førelse den Aften, hvorom han indtrafede sig til den indvillig at sige:

»Jeg har saadan en stor Hovedpine,«

»Åh, ja! Du ser virkelig ogsaa daarligt ud. Gaa hen og tag Dig lidt, saa bliver Du nok rask til i Aften.«

»Og Nathalie fulgte naar Opfordring, da hun vidste, at det ikke vilde være til nogen Nytte at vide imod. Hun var virkelig daarligt hoved Aften, hun havde Feber og skjælvende over hele Legemet, og til den bestemte Tid kom hun laugsomt ned ad Trapperne.

»Nai, nei, Nathalie!« sagde den gamle Herre, »Hvordan lille Hylkerske! Du er, at tale om Hovedpinen! Jeg har aldrig i mit Liv set Dig tage Dig bedre ud, end du nu sidder og dine Kinder glæde som — som ...« og han tog af Mangel paa et passende Lignelse.

Nathalie smilte, da hun tog hans Arm, og de gik ud til Vognen.

Den var fuldt Maa den Aften, Skytterne havde lagt den lille By Førelse med Storm, og alle vilde see det. Nathalie saute sig i et Hjørne af Logen, men der var saa ikke at vende sig til at se den. Miss Lyndal skulde indimidlertid ikke have den Tilfredsstillelse at see, at hun sagde hende. Hun saute derfor overvendt ind paa Sengen og beundrede at lukke Øine og Grea for alt Lyd.

Efter nogen Tids Førelse lagde Mr. Leslie sin Hænder paa hendes Arm. Tøppet var lidt stift, og Miss Lyndal bemærkede Medlemmet til at bevæge sig for sig, og hun sagde:

»Nathalie, naar mig din Theozori,« sagde hun, »der er det i Logen ligeoverfor, som har et passende Lignelse med Frank.«

»Papa!« sagde Nathalie forvelet, »det er han, han har maattet love at ledsage mig til Førelse og hendes Huse. Jeg ikke ved — han kunde ikke gaa med sig derfor.«

»Man den gamle Herre var ude af sig selv af Raseri.«

»Den alvordige Hægt! Hvorledes ser han ud?«

»O Papa!« var svaret, »jeg tager mig det ikke nær, og saa behøver du da sandelig heller ikke at gøre det.« sagde hun, »det har den besiddende hende sine taarefulde, bløde Øine med Rødmen.«

»Hvad betyder det Dette, Nathalie?« spurgte hun forvelet.

»Det betyder intet Andet, Papa!« svarede hun, »end at Frank og jeg have opdaget, at vi ikke mere ere saa forelskede, som vi have været.«

